

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIETAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 céntims.
 Fora de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S' envian es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s' Administració (carré des Call n.º 10), 1 pesseta á conte de 16 números.

SES PESCADES.

V.

Aquesta, y no pus.

Ja qu' hem parlat de ses de Don Anfós y del señó Pagell, seria fé parts y quarts si no 'n tayássem un escapoló de ses de Mèstre Mabre.

Aquest hòmo es un sabateró d'aquells passats per aygordent (com diria en Pau de la Pau,) que tota sa setmana enceròla y atacona de sol à sol, sense contá ses vetlades; però en vení es diumenge, axò sí, ningú l' atura à dins Ciutat, ni à tirs.

A les tres de sa dematinada, es *sareno* avisat des vespre abans li pega quatre tòchs à sa porta. Totduna senten un cananell qui lladra, un infant qui plorina, oló de sofre d'un misto de lleña qu' han encès, y sa tossina escardada d'es sabateró que fa lo que pòt per arrancá sa fleuma y *fé sa verinada*.

Amb so llum de cruyes qu' es ble li penja massa y fa faró, tresca per dins sa cuyneta, paupa demunt ets escudellés, y remuga desyare, en no trobá lo que cerca.

Afica dins sa panera sa pasta d' arenagada, sa farina y es pòt de sa pasteta, mitja clòsca de coco, sa *castaña*, un cantonet de formatge y uu tascó gròs de pa moreno. Despenja sa caña y es salabre, visura ets ams, es plom, es pel y es suret, hey passa s'ansa de sa panera, s'ho pòsa en es coll quant surt en es carré, ròda sa clau y la tira devall sa porta, y ja 's partit, despues d' haverse atesada bé sa veta de ses espardeñes.

Sa dòna el crida de dins es llit, y el fa torná arrera.

—¡Quietano! oh Quietano! (Es sabateró ha nòm Quietano. Es *Mèstre Mabre* es de mal nòm).

—¿Que tens?

—A can Sidoró t'esperarém horabaxa: no 't torbes: no véngues de nit, ¿heu sents?

—Bòno.

—Mira, no vengues es pex, ni 'l barates amb tabach, ja t' en tendré jò.

—Bòno.

—Escolta: ja durás pilòtes, si vas à s' Arenal, y una sipia p' en Tomeuet per fé un barco.

—Bòno.

S' en va; surt per sa porta de Sant Antoni, fa una estació à ses Enramades *per mató es cuch*, y pren amb la fresca es camí des Molinà.

A can Sidoró fa sa *segona estació*, beu un café, y compra un centim de mistos de pelleta.

Es sol sortint ja 'l tròba en es Carnatje; amb quatre bots es à s' Arenal, y abans de triá sa pesquera, no 's descuyda d' aná à omplí sa castaña à sa tavèrna de sa Torre rodona.

Arriba à sa vorera de má: camina mirant es fons, s'atura, torna caminá y torna aturarse, fins que tròba *puesto* que li agrada, y s' hi assèu.

Ell no 's tot sol. Ensá y enllá, per aquelles tenasses y dins aquella recalada ahont acaba s' arena y comensa es roquissá, hey veuen altres cañes que d' en tant en tant puján y devallan. Fa una gran diada, y no hi mancan ets *abonats*. Lo qu' es avuy, no romandrà pex à la má.

Es sol s' en puja mentres tant, y comensa à torrá aquells contorns escaransits. Trèt de sa dotzena de pescadós à sa vorera, en llòch hey veuen un ánima.

S' arena mesclada amb pilòtes de má y escuts de sipia, blanquetja fins arriba à n' es tamarells: més enllá verdetjan escampats quatre pinotells que viuen per fòrsa, just mèstres d' escola, fent companyia à quatre mates revellides que còm qui pertenescan à ses classes passives; en tot alló no hey ha ni una casa, llevat de sa barraca esfondrada qu' habitavan es guardes des cordó, en temps de sa pèste; devés ses Fontanelles hey veuen per tot lo redó bastonets y tròssos de caña amb pellerings negres qu' hey ha posats un cassadó de beguda; y en mitx d' aquella quietut, no més senten roncá sa veu des corbs desenfeynats que fan tasta al ayre amb ses ales axampla-

des, còm si fossen ets empleats de consums qu' are ha dexats cessants es nòstro Ajuntament.

Mèstre Mabre seguex pescant, calada y altre; però no li topa. Per prenderhi conhòrt, trèu sa castaña, li pega xuclada, torcantse es mòrros amb sa mànega, encen un xigarret, aplega es trastos, y s' en va cent passes més amunt. D' en tant en tant, pega uyades de través à n' ets altres pescadós que té més pròp, per veure si los va milló.

Ja 's veu que 'vuy está de mala sòrt. Ses mudades de llòch se repetexen una darrera s' altre; y ell per axò nò pèrt sa confiança. Qui 'l veu, diria que 's va fé apòsta per ell aquell adagi de «qui muda, Deu li ajuda.»

Devés les onze, li comparex un camarada: es *marxando* qui tresca per allá replegant lleña y estelles qu' ha trèt la má, y cercant escuts de sipia per vendre à n' ets argentés.

—Bat sia Deu.

—Per à sempre.

—¿Qu' es, que tan matex topa?

—No gayre.

—Jò 'u vatx prová diumenge passat una estona, y 'm vatx avorri.

—Es pex no va menjadó.

—Fins qu' haurá plogut y haurá feta una rebumbada..... ¡Estirau, *hombre!* ¿que no veys es suro afonat?

—¡Ca! axò son tutes.

Moments de silenci. De còp, es suro pega una fonada llarga: Mèstre Mabre estira tot seguit, sa caña se vincla, y surt enganxat un esparray grós, lluent còm una plata.

Quant ja 'l té fòra de s' aygo, que va à posarhi ma, es pex pega una revinglada, té sa sòrt de despescarsé, cau demunt ses roques, fa quatre couetjades, y torna botá dins s' aygo.

Es marxando fa un *clau*. Mèstre Mabre tira sa caña à un costat y s' esclama tot rabiós:

—¡Fés uy es pex, y sa *cañeta* des pex, y sa mare, y qui l' enconá, y qui li va d' *vòlo!*!

Trèu sa castaña, y amb un xisclet, l' arriba à mitjan llòch, devant es marxando, sense dirli si gusta.

Còm à per cerimònia fa unes quantes calades més: no agafa res, aplega y ja's partit cap à sa taverna de sa Torre rodona.

Es sol ja marca en punt de mitx dia; no hey ha qui l'aguant per dins aquell arenal, abont es peu s'hi enfoña fins demunt es turmell; y Mèstre Mabre que heu compren axí, fa via lo que pòt, y s'en va à posarse à s'ombra.

Totduna qu'arriba à sa taverna, se destira des *jèch* per dessuà; pòsa un taburet à la fresca, s'hi assèu y arregla sa gña.

Llavò trèu es cantó de pa moreno; s'hi fa posà un cèntim y mitx d'oli, clava ses dents à un pebre de cirereta que l'amo li regala, y voldria el vèsseu roegá; ni el Rey dina milló.

—La má fa *talent de menjá*, —el sentíria que diu, amb sa boca plena de pambòli.

Amb aquell tascó de pa, y amb mitx *aumut* de vi devall es guardapits, Mèstre Mabre s'ajèu en tèrra à s'ombra, amb so *jèch* per capsal, fuma es corresponent *fidèu*, fa uns quants rots de couent, y roman adormit còm una rabassa, amb uns roncós que fa, que pareix impossible que no li fassan es carcabòs malbé.

No s'en tem, y còm se despèrta, ja es mitjan decapvespre. Una guitèrra l'ha despèrt: qui la rapa devòra es portal, es aquell cassadó de beguda que també ha tocat comparació.

Mèstre Mabre s'axeca fent estiraments; tot adolit de geure en tèrra, destapa sa panera y acaba d'esgotà sa castaña per llevarse es mal gust de s'oli.

Amb axò, s'entregan es marxando y un parey de trencadós amb sa pipa encesa y sa camisòtla demunt s'espata, mánigues llevades.

Mentres l'amo los ne mesura una de *totes-herbes*, es cassadó rapa fandango y altre, y amolla cansons per l'estil:

Una triga y un llavò

Y un escarebato blanco

Jugavan à truc y fló

A la sombra d'un barranco.

—¿Truch y fló has dit? que l'armam?

—Ja está fet, vaja, vaja.

—L'amo, treys ses cartes y sa tauleta.

—Jò y tú anam, Colau.

—Cerca companero, Pep. ¿Mèstre Mabre, que feys hu?

—May m'han tocat, que no haja ballat.

—Vaja, señores; jò les fas. Escapsa, Colau. Va es beure y sa rostilla.

Y es quatre camarades s'assèuen, dos à dos, y comensan sa partida. Durant mitja hòra, no senten altra còsa més que:

—¡Envit la falta.

—¡Truch! retruch!

—De mi flor.

—Sa méua fa el resto.

—¡Dali tèrra à n'aquest cep!

Y còp demunt sa taula, que n'hi hauria per pelarse es nius des dits, si no fos que ja hi ténen *quèll*.

—Tira, Colau.

—Vina à mí, no temes.

—¡Tres envits! no prendá, no.

—¿Que no prendré? per purga. Vuy.

—Treu es mòro.

—Trenta dos.

—¡Ah, Colau! jò 't fas la lley: trenta quatre.

—¡Duys concèrt, l'amo! duys *pretólio*!

Y truy, y riayes, y colsos alts, y hònes xuclades de pipa fins à mitj 'hòra de nit.

Llavò s'escampa s'esbart à pòch à pòch. Mèstre Mabre, mitx tèrbol de beure y de juga, se posa sa caña, es salubre y sa panera à n'es coll, y pren soleta cap à Ciutat.

Còm es en es Carnatje, se troba amb sa dona y ets infants que li surten à camí: *ella*, amb sos caxals ben esmolats.

—¡Ja 't poríem ell esperà à can Sidoró! Mira, no la m'has feta que no la 'm pensás. Mèem es pex.... ¿Y que no 'n dus gens? ¿Y ets tú qui bravetjas tant?

—Calla, y no 'm maretjes, cotorra, que ja hey estich qui basta.

—¡Eley! de juga y fé la *tuna*. Meem es tres quartillos que t'en has duyts.

—Calla, 't dich, y no 'm recapitoletes, que no estich per axò.

—Mirau! y jò més beneyta, que t'ho comport. Ja m'hi tornarás envià à comprar-te pel. Més valria m'ho hagués menjat de vuytenes.

Ell cremat, calla y la dèxa conversá. No més un pich ha marmulat entre dents, qu'ella no l'ha sentit:

—¡Ja sabrás tú per quin fi es creat l'hòmo, en arribá!

Es menudet plora, que no vol caminá pus, quant son devant es Portitxòl. Sa mare li pega quatre batculades, y el se carrega en es bras.

A sa pòrta, es *punxa* signantli sa panera li demana á ell:

—¿Hey ha res de *pago*?

—Sí, (respon ella) ja poreu poñi; pujau aquí dalt, y veureu Barcelona.

D'aquesta manera, plens de pols y de suó, cansats y mòrts arriban à Ciutat.

Encare no entran dins es carreró, y *Madò Coriosa* que sèu prenguent la fresca en es portalet, còm si sabés la feta des pex, comensa à cridá, afiscnantse amb veu de cap de nas:

—¡Tancau es moxos!!

S'en entran dins ca-seua, sense dí bona nit à ningú. Encare no han encés llum, comensan es veynats à sentí rahons y paraules qu'escorran ses oreyes, y à pòch à pòch, crits y flastomies, y plòs de infants y truy y desvèri.

¿Sabeu qu' es tot allò?

Quadro final: Mèstre Mabre qu' atupa sa dona.

RAFAEL MÚJOL Y SART,

de Son Sardina.

¡LLADRES!

Qui no-ròba no du roba.

En lòch del *seté precepte*, El Mon, y amb axò té vòt, Ha escrit un'altra recepta Que diu: *Aferra qui pòt*.

Altre temps, sols se robava Amb un trabuch en sa mà, Per si acás se rebel-lava Es qui anavan à plomá.

Ara's fà d'altra manera, Sense trabuch ni renòu; Y axò es una gran dressera Des nòstro sigle denòu.

Altre temps sols succehia De nit en mitx d'un camí; Ara's fà de bell de dia Y ningú hey té res que di.

Altre temps es lladres eren Gent pòbre y molt ignorant; Are es *sabis* que més ténen Son es qui roban devant.

Altre temps nava à presili Es lladre qu'era atrapat; Ara li donan auxili Y passa per hòmo honrat.

Qu'es lladres de casta gròssa, Es lladres de qui fa fé Van à llòure y en carròssa Perque son *lladres de bé*.

Sa lley es de tereñina Que sols atura es mosquits; ¿Qui no enten sa pantomina D'agafá es lladres petits?

Lector amich, no t'esmusses Si d'axò t'en parl tan clá, Que tant còm de matá pusses Hey ha mòdos de robá.

¿Veus aquell qu'are administra Sa casa d'un gran señó, Y dú embuyat es registre? Es que li buyda es serró.

¿Veus aquell qu'à sa romana Quant pesa li fa callet Y à n'es compradós engana? Ydò, es un lladre condret.

¿Veus aquell que se passetja Cap alt y tan ufanós Y d'escrupulós bravetja? Dins Ceuta no n'hi ha dos.

¿Veus aquell qu'à una oficina D'escrivent está empleat Y compra egos y berlina? Lo que gasta heu ha saupat.

¿Veus aquell que corre y tresca Embolicat en deù plets, Y en tèrra y tot sempre pesca? Es un lladre des més llests.

¿Veus aquell señó qu'amb maña A n'es sèus trabayadós Es jornalet los escaña? Es un lladre des pitjós.

¿Veus aquell nebot que frissa De dú dól per entrá hereu Y amb *pagarés* s'empastissa? No més ròba tant còm deu.

¿Veus aquell que sa veu alsa Quant reb un cèntim dolent, Y ell gaudi amb moneda falsa? Es un lladre molt decent.

¿Veus aquell vago d'ofici Qu'en temps de votacions El fan *còsa de jostici*? ¡Lladre! y dextet de rahons.

¿Veus aquell mestrètxo ase
Qu'amoxa es parroquians,
Futx de feyna y vol fé vasa?
Creume que fa jóchs de mans.

¿Veus aquell qu'es un crostera
Empleat de mala mòrt
Y es fa rich à la carrera?
Amb ses ungles rapa fòrt.

¿Veus aquell que pren peñora
Dexant à n'es vint per cent,
Y may diu sa pecadora?
Es un lladre impenitent.

¿Veus aquell que tant cabila
Negociant del dineret
Y rondetja una pubila?
A paupà es döt va cap dret.

¿Veus aquell que s'escapdella
Contra es clèro fent espants
Y té sa cara d'arpeja?
Tot quant té heu pillà à n'es Sants.

Y, en rudes! no acabaria
Si hagués de dirte quants son
Es qui en s'Art de Pilleria,
Corren y volan p'el mon.

Tothòm sab es séus miracles,
Y los signan amb so dit;
Emperò ells, sense obstacles,
Ròban de dia y de nit.

Que avuy en dia ja es còsa
Tan admesa y tant corrent,
Que qui no ròba, s'esposà
A fé un papé dolent.

Y amb axò de teu y meu
A tal punt hem arribat,
Que qui no mes vol lo séu
Es un lóco rematat.

S'hòmo just que s'aconhòrta
Amb lo séu, té mal conhòrt;
De còp serà lletra mòrta,
Sens tení ahont caure mòrt.

Que dins ciutat ò dins vila
Veym exemples molt sovint:
Robà es lo que més s'estila;
Honra son dobles de vint....

Però aquesta honra envilida
Que à n'es lladres dona el mon,
Creume, lector, sempre crida:
«¡Son richs! però ¡Lladres son!»

UN ROBAT.

FESTETJADA PAGESA.

—¿Qui es que m'estira sa truèlla?
—Jò no som jò, Tonineta.
—No poria essé altre. ¿Que 'm volías
fé un núu à sa coua, Sion? ¿y còm per aquí?

—¿Axò 'm demanas? T'he vista que
venías de sa font; y amb quatre bots,
vatme t'aquí, per aydarte à du sa gèrra
y dirte quatre paraules dolces... Venga
es viatge. ¿Y encare es sògre que m'es-
pera essé, va tan enfubiolat amb en
Llosco?

—Fiet, no t'ho creuràs: no hey ha
qui ley trèga des cap; y sempre trèu
contes y contes, y diu que sa séua tèrra
de Son Vindango, qu'està ran de sa
qu'hey tens tú, pot trèure cada any
dessèt lliures més que sa teua. Jò li fas
el tèrs, y segons es meu conte no més

li guaña de quatre duros de plata; y ell
s'enfada, y s'aferra amb ses dessèt lliures... y ja 'u veus...

—Però, ¿y que no reparau qu'es un
pòch corbo? per cent dures d'or no vol-
ria essé còm ell.

—Mon pare sol mirá si sa tèrra té
bona presència.

—Y tu, à lo que vetx, també tiras re-
leta... ¡mira qu'heu sou estrets!

—¿Axò 't pensas? Encare que 't goñas
de trenta lliures de trèta en Llosco, no 't
dexaria à tu per ell.

—¿Y si 'm goñas de coranta ò de cin-
quanta que farias?

—¡Foy! lo que dius ja veus qu'es
moltet; però... sia com sia, à tu 't vuy
bé, y à ell no. ¿Y are de que rius?

—No sé que tench dins sa sabata.

—¡Ela! no abaxes tant es cap, que
n'estich escalivada.

—¿Perque heu dius?

—¿Que fas es desentés? ¿No 't recòrda
qu'una vegada, amb escusa de posarte
bé una sabata, me besares sa ma? ¡Còm
si jò fos el Bisbe ò capellà de missa nova!
Quatre pichs m'en he confessada, y
m'en daren una *repolsa*...

—No t'enfats, Tonineta: jò no 'u vatx
fé ab *mal fèl*.

—Es que jò no vuy anà à veure en
Baña-verda.

—Ni jò tampòch.

—Vuy anà al cèl jò.

—Y jò també, en que el dimòni en
pas. Bastaria que tu hey fosses...

—¿Y si jò no hi fos, que no hi vol-
dries anà?

—No 'm fasses dí un desbarat; però 'm
parex qu'el cèl, sense tu, no 'l trobaria
tan alegre.

—¡Ah beneyt! qui té Deu, heu té tot.

—¡Sabs si jò ara el tengués! no més
li demanaria coranta lliures més de trèta
que lo que té en Llosco, y un ruxat
d'aygo à *telabaxons* fins que tenguéssem
una sahó ben acorada: qu'estam per-
duts, y tot se mor de set, y en vení un
pòch més envant, ni podrém beure.

—Es temps mos fa la contra de bon
de veres; y mon pare ja té gastades dues
dobles de vint en pessa que tenia esto-
jades; y de s'enfado n'ha tirades dues
malalties, còm veu que no cohim res, y
hem de paga còm si tenguéssem ses
añades millós del mon.

—No m'en parles; que n'hi ha per en-
fada un Sant, quant y més una criatura.
S'altre dia se motetjava si mos allibera-
rian es *pagos*.

—No 'u cregues, Sion.

—Mestre Tomasat, s'afeytadó, que
sab més que quatre escolans y es hòmo
de gran parola, deya anit passada lle-
gint es diari: «Es segú que mos allibe-
ran es *pagos*, ò mos donan... pens que
digué *mòros d'oratori*.» Que mos fassen
franchs, no 'u creuré may; y en tant se
veu que s'donan prèssa à fermos pagà,
y ja volen fé gastos; però si al manco
mos donassen *mòros d'oratori*, tant si

fossen blanchs còm nègres, que de tals
mòros jò no n'he vists may, mos cau-
rian ben rebé, ¿eh?

—Axò que dius no 'u entenç. Lo que
sent dins es meu cò es que, si Deu no
alsa la ma, mos xuparán tota sa llaçó; y
es qui ja están dessustats de tot s'en
van à Algé carreró fet. A nòltros pòbres
no mos queda altre remey; de pensarhi
tench una pena... y mon pare qu'es tan
veyet... y la ma que li fa una pò... Si
mos n'hem d'anà à Algé, s'hi morirà...
s'hi morirà, y romandrè sense ningú...

—A mí 'm tendrás sempre, Tonineta.
No plors, que 'm fas encendre sa sanch.
Quant un hòmo veu que fa tres anys que
no cohim res, y que si no fos per axò,
ja estariam farts de essé casats, y are no
tenim feyna, ni aygo, ni res nat del
mon, y encare mos fan pagà més *pues-
tos* qu'el dimòni,... ¡re-mil gòtes!...

—¡No fletomes, Sionet! estich ret-
girada.

—No 't reitgirs, que no 's res: un pòch
d'enfado y res més... ¿veus còm rich?

—Paciencia, y comenarho à Deu. Diu
mon pare qu'es un cástich merescut,
qu'el mon está tudat, qu'hey ha massa
dolentia, y molts des qui mos haurian
de donà lllum mos donan fum, y no fan
tracto bò.

—Per axò no plòu. (*)

—Mira, Sion, Deu es bò: y jò tench
promés, si plou, un saltiri à totes ses
Mares de Deus que sé, y un y tot à sa
nòva de Fransa, que diuen que fa tants
de miracles.

—¿Que no veus, dòna, que totes son
unes? y à mi no 'm vengues amb Fransa
ni Franeses... la Mare de Deu de San
Salvadó es es meu fòrt.

—¿Y qu'es milló que ses altres?

—Ni 'u sé, ni 'u vuy sebre; però, ¡que
vols que 't diga! la tench més per má, y
li he posada més devoció, d'ensà que...

—¡Ay! mon pare qui vé; da 'm sa
gèrra, y aden, Sionet.

—A reveure, Tonineta.

L'AMO DE SON CAPAMUNT.

XEREMIADES.

A lo que 's veu, hey ha una mala ff
de lectors de L' IGNORANCIA que ténen
pòques feynes, y los nè pren allò de
«qui no té maldecaps s'en cerca.»

Heu deym per aquells que ja fa estona
que mos fan es cuchi de s'oreya malalt,
demanantnos que los posem gerogli-
fichs, endevinayes, semblances y altres
vuyts y nous que fins arc no mos havian
passat p'es cap.

Y en prova de que no demanan cap
còsa de l'altre mon, mos fan reparà (y
ténen rahó) que no hey ha cap periòdich

(*) Aquest article estava escrit abans de ploure.

alegre que no'n pos unes quantes d'aquestes menudencies.

Ja que tan encarats hey estan, per axò no mos barayarém; y desde aquest número los donarém, sempre que caurá bé, sa tan desitjada racioneta de *Pòrros-Fuyes*, y que los fassa bon profit.

¡Envant anam, y vengan periódichs!

Un, just un mos ne mancava à dins Ciutat per fé dotzena, y sino, contau: Es *Diari de Palma gròs*, es séu fíy *petit*, s' *Isleño*, s' *Anunciadó*, l' *Opinió*, es *Demócrata*, es *Porvenir*, es *Magisteri*, es *Bolletí Oficial*, es *Bolletí Eglesiástich*, y per afegitó, L' IGNORANCIA.

Are mos n' ha comparegut un de nou, que mos fa sa dotzena: *El Mosquito*, que dissapte passat pegá sa primera volada.

Benvingut sia, si vé per bé. Gracies de s'aferrada pes coll; y,.... no res, en qualsevol còsa, ja 'u sab. Molts aïys, y gròssos, y alèrta à xupá sanch dolenta.

Casi no passa dia que no rehem carres, ò glòses, ò xeremiades, contra s' Ajuntament.

Advertim qu' hem pensat no publicar-ne ni es deume. Massa té que fé s' Ajuntament nòstro (¡pobret!) en mitx d' es séus acreeados que l' petxucan, d' ets empleats qui no cobran, d' es deutós qui no l' pagan, des diaris qui l' atupan, un poñint per un vent, s' altre pe s' altre, aquest qui s' en riu, s' altre qui l' ha mapat...

¡Heu vist lo que fan es toreros à un bòu, quant ja té s' espasa dins el còs, y ja no hi veu de cap bolla? Ydò, un cas igual.

¡Ala, dexauli fé un alé! tant de Pere vol dí ase.

¡Sabeu que goñaréu amb tant de poñir-lo à s' Ajuntament? Qu' un dia es *baxos* y ets *alts*, grassos y magres, tots perdán s' humó y sa paciència, farán sa vara bocins, se despenjarán ses patenes, y dirán: *Ahí queda eso*.

A veure, de tots es qu' are el pessigan y el puñen, que surta à ròtlo aquell qui se voldrá encarregá de vestí es mòrt.

Una còsa es toreyá, y s' altre es mirarshó desde es *tendido*.

—¡Eh, señós de la Sala?

(Are ja'n sent uns quants qui diuen: —¡Ben parlat! Dau beure à n' aquest hòmo: de dos y rollet.)

¡Fa molt de temps que no heu estat à sa llibreria den Miquel Roca, en es Born?

Ydò passaune, y veuréu are qu' está de bé: qui l' ha vista y la veu, no s' assembla de res.

Hey trobaréu llibres de tota casta: y

un cas que no hi fos aquell que cercau, sempre el vos comanaràn apòsta.

També vos dexarán llibres per llegí à ca-vòstra, pagant casi no res. ¿Que més voleu?

S' altre dia de pagés, una doneta va aná à cercá en es cementèri un cap de mòrt, per *necessari*.

¿Y may diriau de part de qui? Ydò, de part d' una pentinadora.

¿Va messions que l' volia per fé una provatura de tornarli fé criá cabeyes?

¡El dimòntre son ses pentinadores!

Es Ciutadans ténen còses que fan riure.

Veuen un tròs de pagés aturat devant es mostradó d' una botiga, uys ubèrts, boca badada; y se burlan d' ell, no més porque s' admira d' aquelles còses que may havia vistes.

Un hòmo s' engata y fá alborot; un municipal el s' en mena à n' es Caputxins, y ¡vat' allá cinquanta ciutadans que li corren darrera!

Y llavò s' enfadan, en demanarlos si no han vist ases volá may.

Alguns propietaris de viñes, que no creuen en sa Filoxera, y que per axò no son anats à sentí ni una sola conferencia, asseguran qu' à n' es réms d' enguañy, per essé bons de tot, los haurá *faltat un' aygo*.

¿Y à ells?

Un des diaris de Palma, donant conte de sa sortida del *Mosquito*, deya amb tota bona fé que *còm que li aparegués* qu' aquest periódich venia per censurá ets actes de s' Ajuntament, y que s' estampa que duya, representavà alguns Concejals y sa música de la Sala.

¿Vol dí que *còm que li aparegués*?

Axò es còm aquell que li deyan qu' era catalá, y contestava:

—*¡Am ba que me lu ha conusidu?*

N' Hermann y en Frizzo no venguéren de bades: han dexats entre nòltros dexeables tan aprofitats amb axò de jòchs de mans, que ni es *bassinets* de les ànimes respectan.

Y sino, qu' heu diguen ets escolans de la Sèu, de Santa Eularia, de la Sanch y de Sant Francesch.

Qualsevol sia qu' haja mesté una moxa (*guardacanton*) de pedra viva, que vaja à n' es carreró des Banch de s' òli, y en trobará una arrancada des séu llòch y que ja fá dies que jèu à su 'llá quieta y tranquilament, sense que ningú li deman de nòves.

Qualsevòl la s' en pòt dú sense escrípol; tan matex no la tornan posá bé, y axí còm está, no fa més que nòsa.

Un article titulat *La música en China*, qu' ha copiat s' *Isleño*, conta qu' un músich majó d' aquell país deya: «Cuando yo toco mis piedras sonoras, sea con dulzura, sea fuertemente, los animales más feroces saltan de alegría. *Y reina la buena inteligencia entre los altos funcionarios*.»

Ara més que may comprenem perqu' es que s' Ajuntament s' ha feta una música just apòsta per ell.

Per amor de Deu, señó Capó, no's descuyt de repicá sovint, sovint *las piedras sonoras*. Ja veu qu' es necessari còm es pa.

PORROS-FUYES.

GEROGLIFICH.

S A j
T Amen T
T C C C C y
BANDA

DE

Setembre A Novembre.

SEMBLANSA.

¿En que s' assemblan molts de Municipals de Ciutat à n' ets elefants?

(Ses solucions dissapte qui vé, si som vius.)

ENDEVINAYA.

¿Qu' es axò?

Un abre que fa sa fruyta
Més petita qu' un ciuró,
Primé es verda, llavò es gròga,
Llavò negre just carbó;
Ets atlòts, à temporades,
S' en umplen es butxacó,
La xupan, y llavò tiran
Es piñol amb un canó.

(Sa solució, dia 30 de Febré. Però d' aquí à llavò, à tots es qui l' endevinarán, L' IGNORANCIA, «que no perdona gasto ni sacrificet», los donará es títol d' Ignorant de Mèrit y tractament de *Voce Beneytura*. Are, cabillau, si trobau qu' heu paga.)